

UPOUTANÉ LÉTÁNÍ NA MACERCE

10. října L.P. 2015

- Jaromír Rychtařík -

Shodou okolností je v Žatci na návštěvě pilot JAS 39 Gripen z Časlavi Michal Daněk, přijal pozvání na Macerku, tady se synem Jakubem.

Již nejméně jeden rok zpět nám nabízel člen naší organizace Josef Radoš možnost seznámit se s letadly pro upoutané létání také pravidly pro jejich provoz a to na vlastní oči. Jeho syn Roman Radoš je totiž velmi úspěšným závodníkem v celostátním měřítku a úspěšným reprezentantem České republiky v celosvětovém měřítku. Je vicemistrem na státním kolbišti a ve třiceti nejlepších ve světě. Prostě to umí, tak jistě bude na co koukat. Dlouho se nám nedařilo domluvit společný termín, místo pro ukázkou a samozřejmě i počasí. Při poslední schůzi naší organizace mě Pepa oslovil s tím, že během následujícího měsíce se ozve s termínem. Na mne zůstalo oslovit případné zájemce o ukázkou a sdělit jim také potom

domluvený termín. Volba padla na sobotu desátého října, mělo být nejlepší počasí. Vyrozumění proběhlo a tak jsem vyrazil na jedenáctou hodinu na Macerku. V soukromé části letiště, v prostoru firmy ATS narážím na pracujícího Radka Píchala, bývalého technika letounů Mig 21 a Mig 29. Postupně se dáváme s ostatními telefonem dohromady, skončili totiž v jiné části letiště. Za místo ukázky volíme nakonec právě zpevněný prostor před hangárem firmy ATS. Roman nám popisuje přistavené, dříve soutěžní, letadlo poháněné motorem na baterii. Seznámil nás také s pravidly pro soutěžní létání s upoutanými modely. Mají

Roman nás seznamuje s konstrukcí modelu, ukazuje také jeho technické a aerodynamické detaily a rychlonabíjení.

Nevypadá jako model letadla, je to samokřídlo se spalovacím motorem.

Rodinná spolupráce, táta vypouští z ruky model samokřídla při ukázkce.

to v rodině, táta Pepa je totiž zároveň jedním z rozhodčích při závodech. Roman nám popisuje soutěžní sestavu prvků a za chvíli už bez problémů vrtule víří vzduch. S hlavami zakloněnými užasle sledujeme jeho výkon celých asi sedm minut. Počasí nám sice příliš nepřálo, pofukoval chladný vítr, naštěstí nepršelo. Následně nám Roman předvedl rychlonabíjení baterie a vlastně i vnitřnosti, konstrukci letadla i s technickými a aerodynamickými detaily. Jako další nám ukázal, už letadlo příliš nepřipomínající, jakési samokřídlo lehké konstrukce se spalovacím motorem. Dosahuje rychlosti dobře přes 100km/hod. Je to ovšem letadlo, které slouží jako bojový prostředek při poměřování sil dvou závodníků. Ti létají spolu zároveň v jednom kruhu a snaží se navzájem vrtulí zkrátit stuhu, kterou je letadlo opatřeno. Nechápeme, že nezapletou ovládací vodiče. Následující čas trávíme diskuzí nad oběma letadly a nevlídné počasí naše setkání ukončí kolem druhé hodiny. Michal Daněk se synem Jakubem odjíždí domů autem, stejně jako Zdenka Polcar, Josef Kolář na kole a já s Radošovými a Jirkou Machem končíme v závětrí u Radka Píchala. Popijíme čaj a kávu, rozjímáme, vzpomínáme a s Radkem rozvíjíme důchodcovské muzeální letecké fantazie. Do reality nás vrací rázný příchod Aloise Häckela, druhého spolumajitele firmy ATS a hlavně jeho pozdrav: „...á pánové ze Svazu letců, to budou zase problémy“. V mžiku vstáváme, loučíme se a děkujeme Radkovi za azyl a odjíždíme. S Jirkou Machem se stavíme ještě u našeho pomníčku a provádíme jenom nezbytné drobné zahradnické úpravy. Tady je hotovo a asi zase na dlouho.